

Emmanuelparochie

Het lege graf

Doordat er de laatste tijd relatief veel mensen sterven, ben ik met enige regelmaat op het kerkhof om daar – samen met familie en vrienden - een dierbare parochiaan te begraven. Natuurlijk is er dan diep verdriet over het heengaan van een geliefde persoon. Anderzijds is er ook de troost, dat we haar of hem mogen toevertrouwen aan de liefde en barmhartigheid van God.

De tekst die ik dan spreek, laat zien, dat er rondom ieder graf verwachting is. Ieder graf is een ‘monument der verwachting’: want de dode wil in herinnering blijven, en de levende wil betuigen, dat hij de dode gedenkt.

Dit gedenken doen wij op allerlei manieren: doordat we op het kerkhof een graf aanleggen; door het uitstrooien van de as; maar ook door het ophangen van een gedachteniskruisje in de kerk; het laten lezen van een misintentie; of door het leggen van bloemen op de plek waar een geliefde door een noodlottig ongeval om het leven is gekomen.

In al deze vormen van gedenken klinkt ook door, dat de gedachte van het leven, steeds de gedachte van de dood overstemt. Over de dood heen, geloven wij in het leven. Ja, wij verwachten het leven uit de dood.

In deze verwachting staan wij dan – in de verwachting van Pasen – op Stille Zaterdag stil bij de grafrust van de Heer. Na het ‘doorleven’ van lijden en sterven, zien we uit naar de verrijzenis. Vroeger werd de Paaswake al gevierd op de ochtend na Goede Vrijdag; aansluitend konden we dan het gewijde water (wijwater) ophalen. Maar eigenlijk ging deze ‘overgang’ van lijden en sterven naar het Feest van het nieuwe leven te vlug. We gunden ons geen tijd voor rouw; er was geen plek voor het verlies. Om ook hiervoor aandacht te kunnen hebben, is er nu de Stille Zaterdag. In gedachten verwijlen we bij het graf van Onze Lieve Heer; en staan we stil bij hen, die we node missen. Pas wanneer dan de avond is gekomen, is het moment aangebroken, om elkaar – tastend in het duister – het nieuwe licht door te geven. Door de nacht gaan we op weg naar een nieuwe morgen. Het is nog schemerig, als we – met de vrouwen uit het evangelie – aankomen bij het graf van de Heer, dat leeg blijkt te zijn. In eerste instantie een schokkende ontdekking, maar bij nadere beschouwing goed nieuws: het zaad, dat in de aarde werd gestrooid, is niet alleen gestorven, maar opgebloeid tot nieuw leven.

Dat Hij, de Verrezene, ook in ons mag leven.

Zalig Pasen!

Pastor Marga klein Overmeen

Pastor Ria Doornbusch

Pastoor André Monninkhof